

Ja polle siis ka imme,
Kui kaännad petja nimme,
Mis wargusega käinud,
Siis on so auu keik läinud!!

Kiwwi saar.

Some merre lahhes seisab üks saar, mis suurde kiwwidega kaetud on. Ühtegi ellawat hinge ei olle sealt saare pealt leida, muud kui mõnni rohukõrreke, mis kiwwide wahhelt waewaga ennast ülesaeanud.

Mitme aastade eest taggasi, läks üks laew seal randa, nenda et kõi se laewa täis laenede roaks sai. Matrused katsusid ennast weel ühhe suure padiga merre häddast peästa ja maale sõuda; said agga ühhest surest lainest ümber wiisatud ja merrepõhja maetud. Kaptein üksi peäsis omma abbikasa, laste ja ühhe jau omma warrandusega, laua tükkide peal elluga selle tühja kiwwi saare peale, kust ta

mõnne mõdaminneja laewaga lootis jälle är-rapääswat.

Agga ilma asjata olli nende waeste õnnetumate otus ja lotus! Mitte ühte ainust laewa ei läinud sealt möda, ja ilmaasjata olli keik nende hädda appikarjumine ja peäsmine, sest hirmsast nälja surmast! Proua ja lapsed nõrkessid pea nälja kätte ärra; agga kes jõuab selle waese õnnetuma isä kurbdust ja süddamewallu ülesse panna, mis ta neid mahhamattes tundis? olgu se räkimate! — Siis panni ta ka selle rahhawarranduse, mis ta ennesega laewa pealt liggi olli wõtnud ja mis temmal nüüd üsna ilmaasjata, näitis ollewad, ühhe kiwwi alla ja kirjutas sellesamma peale kriidiga omma õnnetust lühhidelt üles, kus ta ka sedda pallus, et temma rahha waestele ärrajaggada ja temma ommakside hingede eest palluda.

Kaua aega pärrast sedda, leidsid kallamehhed selle õnnetuma mehhe surnu kehha sealt tühja saare pealt, kelle pea kiwwi peale toetatud ja kus peal ka üks poolkustunud kirri